

han vilde drage med den Udviklingsgang i Lovgivning, hvorefter man har søgt at skyde Netsbetjenten bort fra Deltagelse i Forligsmæglingen, vistnok aldeles ikke kan have Noget med nærværende Spørgsmaal at gjøre. Det er ganske vist, at man ved Loven af 4de Marts 1857 vilde bringe det berhen, at Forligsmæglingen ikke længere paa Landet skulde foretages af Netsbetjenten; men Grunden dertil var jo vistnok, som den ærede Taler selv sagde, den, at man mente, det var betænkeligt, at den Mand, der senere skulde have med Sagen at gjøre som Dommer, skulde forestaa Forligsmæglingen, fordi han saa let kunde allerede derved faae et ensidigt Blik paa Sagen og blive uwillig stemt mod den Part, som efter hans Mening havde været tvær og uwillig til at inblade sig paa Forlig osv. Men det er aabenbart, at hele den Række af Betragtninger, hvorefter man i den Forstand har studt det juridiske Element ud ved Forligsmæglingen, slet ikke finder Anvendelse, naar Spørgsmaalet er, om det skulde tillades Sagførere at møde som Fuldmægtige ved Forligsmæglingen eller ikke. Særligt kan jeg ikke forbigaa at bemærke, at jeg for min Part ikke tror, at den hele Betragtningssaa, hvorefter man med saa megen Omhu har villet undgaa, at Netsbetjenten skulde forestaa Forligsmæglingen, har synderlig meget at sige. I ethvert Tilfælde er det jo vist, at der alligevel er et stort Antal Sager, hvori Netsbetjenten forestaar Forligsmæglingen, nemlig alle private Politisager, der jo udgjøre et overordentlig stort Antal, saavel som ogsaa Gjæsteretsager og Sager ved Gjældsdommissionen her i Kjøbenhavn. — Den ærede Taler fremsatte dernæst en anden Betragtning, som jeg for min Part ikke synes, at jeg paa nogen Maade kan gaa ind paa; skulde der fra det Synspunkt være nogen Betænkelighed, saa vilde jeg snarere finde den i en hel modsat Retning af den, som han fremhævede. Den ærede Taler mente nemlig, at det maatte nogenlunde kunde gaa, naar der mødte een Sagfører ved Forligsmæglingen, men at det var rent galt, naar der mødte to, og at den usagkyndige Forligsmægleres Stilling da vilde blive helt vanskelig. Jeg tror egentlig snarere det Modsatte; jeg vil sige, at der maatte snarere kunde være nogen Betænkelighed ved den Situation, hvor der møder en Sagfører for den ene Part og derimod en Lægmand for den anden; der kunde da snarere være Tale om, at den Sagfører, der møder for den ene Part, vilde kunne besnære den Anden; men derimod forekommer det mig rigtignok, at naar der møder Sagførere fra begge Sider, er Partiet lige i den Henseende for Parternes Vedkommende, og saa kan der ikke være nogen Fare at befrygte. Derfor mener jeg, at, hvis der fra den Side betragtet skulde kunne fremdrages nogen Betænkelighed ved Reglen, maatte det snarere være i den Retning, at det ikke skulde være tilladt, at der mødte en Sagfører fra den ene Side, naar

der ikke ogsaa mødte en saadan fra den anden Side. Jeg tror imidlertid ikke, at hele denne Betragtning har saa stor Vægt, at der skulde være Anledning til at træffe en saadan Bestemmelse.

Jeg skal nu gaa over til med nogle faa Ord at omtale nogle af de andre Punkter, som bleve fremhævede af den ærede Taler, og jeg skal da først dvæle lidt ved § 2, hvorved jeg saa tillige vil faae Leilighed til at udtale mig med Hensyn til de Bemærkninger, som fremkom fra den ærede sidste Taler. Jeg kan ikke unblade at forudstikke den Bemærkning, at det Exempel, som den ærede Taler fremdrog paa Forligsmæglingens gode og velsignelsestrigige Virkning og paa det særdeles Sørgeelige i, at det kom til Proces mellem Folk paa Grund af alt det Had og den Vredragt, der kunde følge deraf, kort sagt, Historien med Gadekjæret, synes mig rigtignok at maatte føre til en Betragtning, der er meget særlig for det ærede Medlem. Thi hvis den paa dette Sted egentlig skulde berøse Noget, blev det jo i Grunden snarest det, at Forligsinstitutionen i det Hele er en temmelig unyttig Institution, da det Anførte jo i Grunden kun er Exempel paa, at alle disse onde Følger have kunnet indtræde, uagtet vi have en Forligsmægling. Det er jo nemlig under den nuværende Lovgivning, under hvilken der har været — eller i alt Fald skulde have været — mægtet Forlig, at dette er passeret. Jeg tror ikke, at man dertil kan sige Andet, end at den Slags ondt Blod altid kan opstaa mellem Folk; det vil sandelig ikke kunne undgaa, hvad enten man indretter Forligslovgivningen paa den ene eller paa den anden Maade. Allermindst antager jeg, at Bestemmelser som de, der indeholdes i § 2, ville kunne udgøre nogenformhelst Indskydelse i den Retning. Disse Bestemmelser i § 2 forekomme mig ikke at være af nogen særdeles stor eller indgribende Betydning. Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den ærede 2den Landsthingsmand for 5te Kreds (Drenthol) yttrede med Hensyn til Kontra- og Kontinuations-spørgsmaal og særlig med Hensyn til Sager, der kunne forfølges efter Reglene i Forordningen af 25de Januar 1828. Hvad endelig de „paatrængende“ Sager angaar, tror jeg ikke, at Regelen i og for sig er særlig vigtig eller gennemgribende; men jeg kan ikke skjønne rettere, end at, da denne Regel saa vidt mig bekendt aldrig har givet Anledning til Vanskeligheder i de 14 Aar, den har bestaaet med Hensyn til Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn, kan der ikke være Betænkelighed ved at adoptere den som en almindelig Regel. Det, om en Sag er paatrængende eller ikke, kan naturligvis ikke undgaa at give Anledning til en noget forskjellig Løsning; men dels maa man jo stole paa, at der efterhaanden vil uddanne sig en større Overensstemmelse i Anskuelserne i denne Henseende, og dels vil jeg ogsaa sige, at lige overfor Bestemmelserne i Lovforslaget § 8 gjør det ikke synderlig til Sagen, om der i saa Henseende